

зи занаят да се хареса на младежа и той да се отдаде на него.

Но Любенъ, който се съгласи да стане абаджийски чиракъ, за да не огорчи баща си, не обичаше никакъ иглата. Неговото око бѣше повечето върху пиричкения дивитъ, който бѣше забученъ въ пояса му, отколкото върху дебелата плътъ, който въртѣше въ ржцетъ си.

Напраздно кжсогледиятъ Стефанаки го стрѣляше презъ очилата съ строгия си погледъ. Новиятъ чиракъ бодѣше дебелата плътъ машинално, а мислитъ му летѣха съвсемъ на друго мѣсто. Мислѣше за стихотворенията си, за дебелата тетрадка, която бѣше изпълнилъ съ приказки и съ поговорки, и за много други работи, които понѣкога предизвикваха усмивка на устнитъ му. А тѣзи други работи много често пѣти биваха току що пошунатъ при смѣхъ по адресъ на господарката, една ленива и мързелива дебела гъркиня. Тя не подхождаше никакъ на трудолюбивия абаджия, който преди десетки години бѣше дошелъ въ тоя голѣмъ тракийски градъ отъ едно подбалканско село и бѣше се заелъ да печели пари. За да може да си наеме дюкянъ, той се ожени за една състоятелна гъркиня, която мислѣше повече за своето червило и за празния си животъ, а не обръщаше никакво внимание на домакинството си, което бѣше оставено изключително на абаджията и неговитъ чираци. За това цѣлата махала се подиграваше съ добродушния абаджия. Много пѣти мързеливата гъркиня попадеше на язвителния езикъ на чирацитъ.

Единъ день тѣ намислиха открито да се подиграятъ съ нея предъ абаджията.

— Майсторе, — каза му веднажъ Любенъ, — ходилъ ли си скоро къмъ родния си край?

— Е? — погледна го строго надъ очилата абаджията и спрѣ работата си.

Любенъ наведе още повече глава надъ дрехата, която подшиваше.

— Само така, питамъ.

А нѣкакво лукаво пламъче изплава скришно въ очитъ му. Погледна дяволито другаритъ си, които се правѣха, че сж унесени въ работата си.

Майсторътъ прибави строго:



— Който пита, безъ да знае за какво, не е съ ума си.

И като видѣ, че Любенъ едва що не се ободѣ, додаде:

— Дръжъ по-добре иглата! Цѣлъ мѣсець какъ си дошѣлъ, а пъкъ не си научилъ още най-простото нѣщо. Както си замехалъ и антерията си ще зашиешъ.

— Не е затова, майсторе, ами си помислихъ за нашия край — нали никога не съмъ се отдѣлялъ толкова дълго време отъ него. Споминихъ си една нашенска пѣсень. Ехъ, колко е само хубава!

— Кажѣ я де, — подзеха въ единъ гласъ работниците.

— Я ги гледай, ти тѣхъ, — смѣри ги полугласно майсторътъ, — като че това не е работилница, ами сте се събрали на нѣкаква седѣнка! Та на какво ще заприлича, ако вземемъ и да пѣемъ?

Но като погледна Любена, който бѣше навѣлъ глава надъ абата засраменъ, каза меко:

— Знамъ, че ти е мѣчно, ама... Е, хайде пъкъ, щомъ толкова ти се иска... Хе, какви хубави пѣсни пѣхъ на младени, ама сега съмъ ги позабравилъ...

Любенъ стана и отиде къмъ вратата, за да изтърси изрѣзкитъ, които бѣха се натрупали въ престилката му.

— Азъ я смѣтамъ, че е хубава, майсторе, но откъде да знаа може и да не я харесашъ...

И като загледа настрана, но безъ да изпуска отъ погледа си майстора, Любенъ затананика:

Иванъ невѣста хвалѣше:

— имамъ невѣста работна — на день си нишка теглѣше, въвъ недѣлята вретенце, а въ месеца — пасменце,